

Йордан Радичков

Обръщение пред папа Йоан
Павел II на 24 май в НДК

Ваше светейшество,

Посещението ви в България е изключително висока чест за нас. То съвпада с най-светлия духовен празник на българите – деня на светите братя Кирил и Методий, на славянската азбука и писменост, на българската култура.

Вие, Ваше светейшество, ни оказахте също така своята висока чест и когато огласихте светите братя Кирил и Методий за съпокровители на Европа. Ние, малките народи, сме като малките деца – радваме се на всеки знак на внимание от страна на големите. Ние не познаваме високомерието и надмеността и не ги обичаме. Може би защото не сме владеели други народи. Вярваме, че всеки народ, голям или малък, има право на флаг и на глас. Страната ни е малка по територия, но с течение на годините човекът тук е наименувал всяка педя земя. Като е давал имена, по този начин българинът е покръствал земята ни. У нас даването на име се смята за кръщение. За да покръства земята си, човекът е избирал обрънатите към слънцето места, наречени божи места.

Ние живеем тук, в нашата земя, повече от 1000 години и смятаме, че когато в един дом се роди дете, то Бог разпростира благостта си над този дом, като изпраща в него своя ангел. При пътуването си в страната вие вероятно ще срещнете много родители, извели на разходка своите ангели и дошли с ангелите си в църквата.

Над нас преминава и големият Аристотелев път за прелет на птиците. Два пъти годишно от юг на север и от север на юг прииждат огромни ята птици. За разлика от нас, хората, те не се бутат една в друга и не си пречат. Зимно време, когато земята замръзне, водоплаващите птици летят ниско над реките и малките водоеми. Тези водоеми дишат пара към небето, водата в тях не замръзва. Народът ги нарича нежно топлици. В тези топлици птиците кацат, за да починат по своя път и да се нахранят. Живеейки над този въздушен път, ние виждаме постоянно как Бог се е погрижил за всичко. И как нищо на този свят не става без Божието благоволение.

Ваше светейшество, ще си позволя тук пред вас да разкажа нещо много лично. Детството ми премина в едно бедно селце на Северозападна България. У дома си имахме малка икона на Св. Богородица с младенца. Иконата бе на голяма почит у нас. Всяка година на моя имен ден – Йордановден, аз отивах на село си, на разсъмване изваждах вода и внимателно измивах лицето на Божията майка и на младенца. Ръцете ми измръзваха от януарския студ, но спомена за умиването на лицето на Божията майка и до ден-днешен топли сърцето ми.

Позволете ми накрая, Ваше светейшество, да ви се поклоня и да ви кажа нашето най-сърдечно „Добре дошли на българска земя“. Земята ни е малка по територия, но сърцето ни е голямо и в него винаги има място за всеки изпратен от Бога човек.

КРАЙ

© Йордан Радичков

Източник: Литературен клуб

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11802>]